

Graščak pa in drugi ga srepo gledajo in si ne vedo kaj. Kmalu se spomnijo pripomočka. Imeli so namreč jako hudega bika, ki je vsakogar pomandal, kdor mu je le blizu prišel. Tega izpustite nanj.

Ko pa hudič bika ugleda, se mu nasmehe, ga zgrabi za rep in smuk čez ramo ž njim, ter maha obložen rohljaje se proti vdovinemu domu.

Graščak in delavci pa še bolj debelo gledajo za njim kot poprej. Zdaj nihče ni več dvomil, da je bil res sam peklenšček.

Ko hudič vdovi prinese veliko plačilo tistega dne, se vrne zopet v pekel nazaj, ker je preстал kazen.

Vdova pa je veselo in srečno živela še mnogo let do smrti. In pšenica se ji ni zmanjšala in meso tudi ne, ko je bika zaklala, temveč vedno je imela vsega dovolj.

Dragi bralec! Ako pa hočeš kaj več zvedeti o vdovi, pojdi gori k Rovtarji in povedali ti bodo vse natanko njeni sosedi, kajti jaz nisem hotel potem več poslušati, ko so mi dali iz naprstnika jesti in iz rešeta piti, da sem se do dobrega upijal.

Zvon v jezeru

Neka bogata gospa, doli v Gamelnah nekje doma, enkrat prav hudo zboli. Obljubi pa, da, ako ozdravi do dobrega, bode dala uliti velik zvon, ki bode gori »v jezeru« oznanjeval slavo Marije Device.

Gospa res kmalu popolnoma okreva in spolni tudi zvesto svojo obljubo. Ko je zvon dovršen, pripeljejo ga gori do jezera. Denejo ga v čoln in ga hočejo čez jezero v cerkvico Marije Device pripeljati. Komaj pa ga pripeljejo do srede, se zvon izmuzne iz čolna in se potopi v globočino z velikim štrbunkom.

Tako se je zgodilo, kakor je gospa želela, ker je rekla, da bode zvon oznanjeval »v jezeru« in ne »na jezeru« Mariji čast in slavo.

Tako se sliši še dandanes vsak petek in soboto zvečer milo zvonjenje zvona v jezeru.

Pravijo tudi, da je nekdo, ko se je kopal v jezeru in prišel ravno do dna na enem mestu, kjer je zvon, videl, da čuvajo velike kače zvon v globočini, da ga nikdo ne more na površje dovesti.

Kako je nekega vojaka strašilo, ko je šel na odpust

Nek vojak, tam gori iz Podobéna doma, je bil mnogo let pri vojaki. Kakor skoro vsak, se tudi ta ni drugega naučil, kakor prav po peklenško rentati in kleti. Sicer je pa imel od narave tudi usmiljeno srce in je mnogemu revežu podaril kako darilce.

Ko odsluži svoja leta, dajo mu odpust in on gre domu.

Bila je pa že trda noč, ko koraka po cesti proti domu. Ves v sé zamišljen skoro ne opazi, da je priletel iz grmovja zajček in da okoli njega skače. Ravno posije blede lunica izza oblakov, ko zajček njemu ravno med nogami skozi zleti.

Vojak se predrami iz svoje zamišljenosti in se ujezi nad to malo živalico, ki mu ne da miru. Urno izdere sabljo, prav robato zarentači ter mahne po zajčku. (Bil je namreč v vojaški opravi, ker je njegova obleka že davno razpala.) In v tem hipu skakljata dva zajčka okoli njega.

On se zdaj še bolj razjari in jame z vso močjo mahati po živalicah. Pa bolj ko udriha in klesti, bolj se množijo zajčki, tako da je naposled vse črno mrgolelo samih